

SZTEmagazin > Archívum > 2020

SZEGEDI EGYETEM MAGAZIN

A hónap Alma Mater tagja: Dr. Letoha Tamás

2020. április 24.

Dr. Letoha Tamás kutatóorvosként gyógyíthatatlan betegségekre keresi az ellenszert. Cégével, a Pharmacoidea Kft.-vel Európa legnagyobb gyógyszerfejlesztési programjában vesz részt, ahol többek között Albert Osterhaus professzorral, a humán koronavírus izolálójával dolgoznak együtt. A Szegedi Tudományegyetem volt hallgatójával életpályáról, egyetemi évekről, és a koronavírussal kapcsolatos helyzetről is beszélgettünk.

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

- Először közgazdász szakon kezdett el tanulni, majd - ezzel párhuzamosan - végezte el az orvosi egyetemet. Miért választotta végül az orvosi pályát?

- Orvos családba születtem Szegeden. Az orvos szülők gyerekei gyakran látják a szüleiken a szakma nehézségeit, azokat a megpróbáltatásokat, amiket az egészségügyi dolgozók állnak ki nap mint nap – főleg, hogy mindkét szülőm műtéti szakmában dolgozott, ami igen megterhelő fizikailag és szellemileg is. Láttam a stresszt, amiben ők dolgoztak folyamatosan, és arra gondoltam, hogy én más utat fogok majd járni... 1993-ban érettségiztem, ami a rendszerváltás korai időszaka volt. Ekkor a gazdaságtudományokat Magyarországon kulcsfontosságúnak tartották, a közgazdaságtan pedig valamiféle mágikus dolognak tűnt. Frissen érettségiztként úgy határoztam, hogy én majd borzasztó sok pénzt fogok csinálni az embereknek, úgyhogy jelentkeztem egy gazdasági egyetemre – először Budapestre, mert Szegeden akkor még nem volt Gazdaságtudományi Kar. Fél évet el is töltöttem a pesti egyetemen, de minél több időt

töltöttem ott, annál egyértelműbbé vált számomra, hogy ez nem az én pályám, nem ezt szeretném csinálni. Ezért 1994-ben felvételiztem az orvosira, Szegedre, és szerencsére fel is vettek. Rövidesen Szegeden is lett Gazdaságtudományi Kar, így el tudtam kezdeni azt is, és párhuzamosan végeztem a két szakot.

- Hogyan emlékszik vissza az egyetemi évekre?

- Nagyon pozitív volt az egész. Akkoriban volt ez a sztereotípa – talán még most is meg van – hogy Budapesten közgázt tanulni érdemesebb, mert ott tud az ember fontos kapcsolatokat kiépíteni. Én ezt nem így gondolom. Megmondom őszintén, nekem a szegedi egyetem közgazdasági kara oktatási és sok más szempontból is sokkal vonzóbbnak tűnt, mint a pesti egyetemen folyó oktatás. Emberközelibbek voltak az oktatók, jobban odafigyeltek ránk, és úgy éreztem, hogy elkötelezettebbek voltak azzal kapcsolatban, hogy a hallgatók tényleg megértsék az anyagot. Én nagyon szerettem mind a SZOTE-t, mind a szegedi Gazdaságtudományi Kart. Még akkor is, ha egyetlen egy dolog választott el attól, hogy közgazdász diplomát kapjak: a Deák tanár úr-féle számvitel szigorlat, amit soha nem tudtam letenni. Ennek ellenére gyakorlati szempontból nagyon sokat köszönhetek mindkét karnak.

- Honnan jött az ötlet a Pharmacoidea Kft. megalapításához?

- Én valahogy az akadémiai kutatást mindig túlságosan teoretikusnak éreztem, gyakorlatilag papírokat gyártottunk azért, hogy további papírokat kapjunk elismerésként. Úgy gondoltuk, hogy ha céges keretek között folytatjuk a kutatást, akkor a tevékenységünknek nagyobb gyakorlati haszna lesz, a tudomány eredményeit sokkal közvetlenebbül tudjuk majd hasznosítani az emberi egészség szolgálatában. Valójában így indult az egész.

- Lehet azt mondani, hogy a jelenlegi munkájában mind a közgazdász, mind a kutatóorvosi szaknak nagy szerepe van?

- Igen, abszolút. Amit én a Szegedi Tudományegyetemen tanultam, mind az orvosi, mind a gazdasági karon szerzett ismereteim, a jelenlegi munkámban teljes mértékben hasznosulnak. Azt gondolom, hogy az elért sikereimet az otthonról, szülőktől hozott minta mellett a Szegedi Tudományegyetemnek is nagyban köszönhetem. Nagyon sok tudást, amit ott szereztem, a munkámban maximálisan ki tudom használni – még akkor is, ha nem voltam egy könnyű diák, mert nagyon sok minden érdekelt, nehezen tudtam magam beskatulyázni egy szakmába.

- Ön jelenleg Albert Osterhaus professzorral dolgozik együtt egy kutatásban, aki 2003-ban a jelenlegi koronavírus elődjét, a humán koronavírusot izolálta. Mit gondol: arányos-e az a kitüntetett figyelem, amit a média jelenleg a koronavírusnak szán? Valóban van ok a pánikra?

- Ez nyilván relatív. Ha valaki elveszíti egy családtagját, az óriási tragédia, nem szabad relativizálni senkinek a fájdalmát. De az is biztos, hogy a média szerencsétlen fogalmazásai nagyon károsak. Ha meghal Magyarországon tíz ember koronavírus fertőzésben, azt úgy is lehet írni, hogy: a tegnapi nap során meghalt Magyarországon 225 ember, azok közül tízen a koronavírus fertőzés szövődményeibe haltak bele, akik egyébként súlyos és krónikus alapbetegségekkel küzdő idős emberek voltak. Ezzel szemben az a tendencia, hogy ezt a hírt úgy írják meg, hogy „tíz új koronavírusos halott” – három felkiáltójellel. Az első realista, a második pánikkeltő. A média sajnos sokszor pánikkeltő szerepben tetszeleg, és az emberek nem mindig tudják ezt a megfelelő súllyal kezelni. Én azt gondolom, hogy ha világszinten nézzük ennek a vírusnak a halálozási statisztikáit, az elmarad azoktól a horror történetektől, amik az interneten, a médiában keringenek. Nem ez az első és utolsó vírus, környezeti kihívás, amivel a társadalomnak meg kell küzdenie. Úgy gondolom, hogy ez a fajta pánik már akadályozza a racionális védekezést.

- A Példakép Alapítványnak az Év Példaképe díját is elnyerte 2014-ben. Példaképként mit szeretne leginkább közvetíteni a fiatal egyetemisták, pályakezdők felé?

- Szerintem a fiataloknak, egyetemistáknak azt kellene legjobban figyelembe venniük, hogy olyan szakmát válasszanak, amit tényleg élvezettel, szeretettel tudnak csinálni – és amit a társadalom is hasznosnak tart. Amikor én a közgazdaságról az orvosira váltottam, nagyon sokan – ismerősök, barátok, rokonok is – értetlenül fogadták a döntésem, hogy egy kvázi agyonfizetett szakmából szeretnék váltani a sok kihívással küzdő orvosi pályára. Ez a „furcsa gyerek furcsa döntése” vélekedés sokáig körbelengte az életemet. Főleg, amikor aztán elkezdtem molekuláris orvostudománnyal, és egyéb, a gyakorlati orvoslásnál elvontabbnak tűnő területekkel is foglalkozni – akkor aztán végképp elástam magam. De aztán az élet azt igazolta, hogy azokra a dolgokra, amiket szeretek csinálni – mondhatjuk, a kínálatomra – volt kereslet is. Szerintem nem jó az, ha a fiatalok azzal foglalkoznak, hogy milyen gyorsan tudják az tevékenységüket pénzre váltani, a gyors meggazdagodás nem mindig a jó, vagy járható út. A pénz, a valuta ráadásul szubjektív is, értéke nagyban az aktuális piaci szereplők megítélésén múlik. Ami időtálló viszont, az a tudás. Arra mindig is szükség lesz.

SZTEinfo: Kósa Boglárka

Fotó: Vincze Bálint

Cikk nyomtatás

Link küldés

Tetszik 0

Tweet

Letöltés